KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies
An international, peer-reviewed academic journal
e-ISSN: 2456-5148
Vol. 2 No. n12 (2019)

களஞ்சியம்
Peer-reviewed · Open access · Google Scholar
Crossref DOI · SJIF Impact Factor 3.5 · Quarterly
Online@: ngmtamil.in
Vol. 2 No. n12 (2019): KALANJIYAM November 2019

UGC Approved by Transparent Peer Review

திருக்குறளில் கல்வி

Education in Thirukkural

Dr. U. Alibava[1*]

[1] Professor and Head, Department of Tamil Studies, Bharathidasan University, Tiruchirappalli – 620024, Tamil Nadu, India. ORCID: https://orcid.org/0000-0002-2051-7002

*தொடர்புக்கு: alibavapkm@gmail.com

ARTICLE INFO

Article history
Received: 13 October 2019
Revised: 21 October 2019
Accepted: 25 October 2019
Published: 01 November 2019

Peer review
Double-blind peer review

Keywords
Thirukkural
Thiruvalluvar
Education
Learning
Knowledge
Wisdom
Listening
Moral Values
Character Formation
Ethical Conduct

ABSTRACT

This article explores the concept and significance of education as presented in Thiruvalluvar's Thirukkural. It examines the couplets in the chapter on Learning (கல்வி), particularly Kurals 391–400, and relates them to the broader ideas of knowledge, listening, understanding, disciplined conduct and the value of learning throughout life. The article emphasizes that education is not merely the acquisition of information but a process of careful study, clear understanding and the practical application of what has been learned. It highlights the importance of learning without error, preserving acquired knowledge, listening to learned people and allowing knowledge to guide one's actions. The discussion also draws attention to the role of education in shaping personal character, ethical behaviour and social responsibility. Through selected couplets and related reflections, the article presents Thirukkural's educational thought as a timeless guide that connects intellectual growth with moral discipline and meaningful living. It concludes that true education finds its fulfilment when learning leads to wisdom, sound conduct and the betterment of society.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனிதனை மனிதனாகச் செதுக்குகின்ற அறிவுச் சிற்பமே கல்வி. பிறப்பால் கிடைக்கும் உடல் மனிதனை உயிருள்ளவனாக்குகிறது; கல்வியால் கிடைக்கும் அறிவு அவனைச் சிந்திக்கின்றவனாகவும், செயல்படுகின்றவனாகவும், சமூகப் பொறுப்புடையவனாகவும் மாற்றுகிறது. இத்தகைய கல்வியின் சிறப்பினைத் திருவள்ளுவர் தமது திருக்குறளில் தனி அதிகாரமாக அமைத்து விளக்கியுள்ளார். பொருட்பாலில் இடம்பெறும் கல்வி அதிகாரத்தின் பத்துக் குறள்களும் கல்வியின் நோக்கம், கற்றல் முறை, அறிவின் வளர்ச்சி, கற்றோரின் பண்பு, கல்வியின் அழியாத்தன்மை ஆகியவற்றை விளக்குகின்றன. இவ்வாய்வு திருக்குறளில் உள்ள கல்விச் சிந்தனைகளை மையமாகக் கொண்டு, பிற இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிடுகிறது. மேலும் பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில், ஜான் டூயி ஆகிய மேலைநாட்டுச் சிந்தனையாளர்களின் கல்விக் கோட்பாடுகளோடு ஒப்பிட்டு, திருவள்ளுவரின் கல்விச் சிந்தனையின் உலகளாவிய தன்மையை இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

திறவுச்சொற்கள்: திருக்குறள், கல்வி, அறிவு, கற்றல், ஒழுக்கம், நாலடியார், பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில், ஜான் டூயி.

© 2019 The Author(s) · CC BY 4.0 · OPEN ACCESS

How to cite this article: Alibava, U. (2019). திருக்குறளில் கல்வி [Education in Thirukkural]. *KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies, 2*(n12), 1–13.
Copyright and licence: © 2019 The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited. https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/

உலக வரலாற்றின் ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் மனிதச் சமூகத்தின் உயர்வுக்கும் தாழ்வுக்கும் அடிப்படைக் காரணியாக அமைந்தது கல்வியே. வாளால் வெல்லப்படுகின்ற நாடுகளைவிட அறிவால் வெல்லப்படுகின்ற உலகம் நிலையானது. உடைமைகள் ஒருவனுக்குப் புறவாழ்வின் பெருமையைத் தரலாம்; ஆனால் கல்வி அவனது அகத்திற்கே ஒளியேற்றுகிறது. செல்வம் மனிதனின் வசதியை வளர்க்கும்; கல்வி மனிதனின் மதிப்பை வளர்க்கும்.

கல்வி என்பது ஏட்டில் எழுத்துகளைப் பதிப்பதோ, தேர்வறையில் மதிப்பெண்களைப் பெறுவதோ மட்டுமன்று. அது மனிதனுடைய அறியாமையை அகற்றுகின்ற அகத்தீபம்; அவனுடைய சிந்தனையை விரிவுபடுத்துகின்ற அறிவுப் பாலம்; சமூகத்தின் இருளை அகற்றுகின்ற பொதுவிளக்கு. இந்த அடிப்படை உண்மையை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே திருவள்ளுவர் தமது குறட்பாக்களில் மிகத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறார். கல்வியைப் பற்றிப் பேசும்போது திருவள்ளுவர் வெறும் படிப்பைப் பற்றிப் பேசவில்லை. படித்தவன் எவ்வாறு வாழ வேண்டும், கற்றல் எவ்வாறு தொடர வேண்டும், அறிவு எவ்வாறு பயன்பட வேண்டும், கல்வி எவ்வாறு மனிதனை உயர்த்த வேண்டும் என்பனவற்றையும் இணைத்துப் பேசுகிறார். இவ்வகையில் திருக்குறளின் கல்வி அதிகாரம் முழுமையான மனித உருவாக்கத்திற்கான வாழ்வியல் ஆவணமாகத் திகழ்கிறது.

கல்வி குறித்த மேலைநாட்டு அறிஞர்களின் கருத்துகள்

கல்வி என்பது மனிதனின் அறிவை வளர்ப்பதோடு, சிந்தனை, ஒழுக்கம், ஆளுமை, சமூகப் பொறுப்பு ஆகியவற்றையும் மேம்படுத்தும் அடிப்படைச் செயலாகும். கல்வியின் நோக்கம், கற்பித்தல் முறை, மனித வாழ்க்கையில் அதன் பங்கு ஆகியவற்றை அரிஸ்டாட்டில், பிளேட்டோ, ஜான் டூயி ஆகியோர் பல்வேறு கோணங்களில் எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

அரிஸ்டாட்டில் (கி.மு. 384 - 322) கிரேக்க நாட்டின் புகழ்பெற்ற தத்துவஞானி. கல்வி மனிதனை அறிவுடையவனாகவும், ஒழுக்கமுடையவனாகவும், நல்ல குடிமகனாகவும் உருவாக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். “உடல், அறிவு, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றின் ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சிக்கு கல்வி துணைபுரிய வேண்டும், நல்ல பழக்கவழக்கங்களையும் ஒழுக்கத்தையும் உருவாக்க வேண்டும், பகுத்தறிவுத் திறனை வளர்ப்பது கல்வியின் முக்கிய நோக்கமாகும், தனிமனித வளர்ச்சியுடன் சமூக நலனுக்கும் கல்வி பயன்பட வேண்டும், நல்ல குடிமக்களை உருவாக்குவதில் கல்வி முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது, வயது மற்றும் வளர்ச்சி நிலைக்கு ஏற்பக் கல்வி வழங்கப்பட வேண்டும்” என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார். அரிஸ்டாட்டிலின் பார்வையில்,

கல்வி மனிதனிடம் நல்லொழுக்கத்தையும் பகுத்தறிவையும் வளர்த்து, அவனைப் பொறுப்புள்ள குடிமகனாக உருவாக்க வேண்டும் என்பது வெளிப்படுகிறது.

கிரேக்கத் தத்துவஞானியான பிளேட்டோ (கி.மு. 427 - 347) சாக்ரடீஸின் மாணவரும் அரிஸ்டாட்டிலின் ஆசிரியரும் ஆவார். கல்வியின் மூலம் மனித ஆன்மாவை உயர்த்தி, உண்மையை உணரச் செய்யலாம் என்று கருதினார். "கல்வி அறியாமையிலிருந்து அறிவை நோக்கி மனிதனை அழைத்துச் செல்லும் வழியாகும், மனிதனிடம் உள்ள திறமைகளை வெளிக்கொணர்வதே கல்வியின் நோக்கமாகும், நீதி, உண்மை, நன்மை போன்ற உயரிய பண்புகளை வளர்க்க வேண்டும், உடற்கல்வியும் அறிவுக் கல்வியும் சமநிலையுடன் வழங்கப்பட வேண்டும், இசை, உடற்பயிற்சி, கணிதம், தத்துவம் போன்றவை வளர்ச்சிக்கு உதவும், நீதிநெறியுடைய குடிமக்களையும் சிறந்த தலைவர்களையும் உருவாக்க வேண்டும்" என்பன பிளேட்டோவின் கல்வி குறித்த சிந்தனைகளாகும். பிளேட்டோவின் பார்வையில் கல்வி மனித ஆன்மாவை அறிவொளி பெறச் செய்து, உண்மை, நீதி, நன்மை ஆகியவற்றை உணர்ந்து வாழ வழிகாட்ட வேண்டும் என்னும் விழைவு தென்படுகிறது.

அமெரிக்கக் கல்வியியல் அறிஞரும் தத்துவஞானியும் உளவியலாளருமான ஜான் டூயி (1859 - 1952) செயல்வழிக் கல்வி, அனுபவக் கல்வி, ஜனநாயகக் கல்வி ஆகியவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தவர். "Learning by Doing" - 'செய்து கற்றல்' என்பது இவரது கல்விச் சிந்தனையுடன் தொடர்புடைய முக்கியக் கோட்பாடாகும். "கல்வி வாழ்க்கைக்கான தயாரிப்பு மட்டுமன்று; கல்வியே வாழ்க்கையாகும், மாணவர்கள் நேரடி அனுபவத்தின் வழியாகக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும், செய்து கற்றல் கற்பதற்கான பயனுள்ள அணுகுமுறையாகும், பள்ளி சமூகத்தின் சிறிய வடிவமாகச் செயல்பட வேண்டும், மாணவர்களின் ஆர்வம், படைப்பாற்றல், சிந்தனை, பிரச்சினை தீர்க்கும் திறன் ஆகியவற்றை ஊக்குவிக்க வேண்டும், ஆசிரியர் அறிவைத் திணிப்பவராக அல்லாமல் கற்றலுக்கு வழிகாட்டுபவராக இருக்க வேண்டும், கல்வி ஜனநாயக உணர்வையும் சமூக ஒத்துழைப்பையும் வளர்க்க வேண்டும்" எனும் கருத்துகளை ஜான் டூயி எடுத்துரைக்கிறார். ஜான் டூயியின் பார்வையில் கல்வி அனுபவத்தின் மூலம் நிகழும் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சிச் செயலாகும். மாணவர் செயலில் ஈடுபட்டு, சிந்தித்து, அனுபவித்து, சிக்கல்களைத் தீர்க்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாகும்.

மூவரும் கல்வியை மனித வளர்ச்சிக்கான அடிப்படை வழியாகக் கருதுகின்றனர். அரிஸ்டாட்டில் ஒழுக்கத்தையும் பகுத்தறிவையும், பிளேட்டோ உண்மை மற்றும் நீதியையும், டூயி அனுபவம் மற்றும் சமூகச் செயல்பாட்டையும் முன்னிறுத்துகின்றனர். இக்கருத்துகளை ஒருங்கிணைத்துப் பார்க்கும்போது கல்வி மனிதனை அறிவுடைய, ஒழுக்கமுள்ள, செயல்திறன் மிக்க, சமூகப் பொறுப்புள்ள நபராக உருவாக்கும் முழுமையான வளர்ச்சிச் செயல்முறை என்பது புலனாகிறது.

திருக்குறளில் கல்வியின் அடிப்படை நோக்கம்

திருவள்ளுவர் பொருட்பாலில் கல்விக்கெனத் தனி அதிகாரத்தை அமைத்துப் பத்துக் குறள்களில் கல்வியின் பல்வேறு பரிமாணங்களை எடுத்துரைக்கிறார். கல்வி அதிகாரத்தின் முதல் குறளே எவற்றை ஏன் படிக்க வேண்டும் எனும் கற்றலின் நோக்கத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. 'கற்கத் தகுந்த நூல்களைப் பிழை இல்லாமல் கற்க வேண்டும்; கற்ற பிறகு, கற்ற கல்விக்கு ஏற்ப நல்ல வழிகளில் வாழ வேண்டும்' என்பதை வள்ளுவர்,

கற்க கசடுஅறக் கற்பவை; கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக (குறள். 391)

எனும் குறளில் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இக்குறளில் இடம்பெறும் 'கசடற' என்னும் சொல் கல்வியின் தரத்தையும் ஆழத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது. கற்பனவற்றைத் தெளிவாகவும் குற்றமறவும் கற்க வேண்டும். ஆனால் கற்றலோடு கல்வியின் பணி நிறைவடைவதில்லை. கற்றவற்றிற்கு ஏற்றவாறு வாழ்வதே உண்மையான கல்வியின் நிறைவாகும் என அவர் குறிப்பிடுகிறார். இங்கே திருவள்ளுவர் கல்வியையும் ஒழுக்கத்தையும் பிரிக்கவில்லை. கல்வி என்பது அறிவைப் பெறுதல்; கல்வியின் பயன் என்பது அந்த அறிவின் வழியில் வாழ்தல். அறிவுக்கும் நடத்தைக்கும் இடையில் முரண்பாடு தோன்றுமானால் அங்கே கல்வி முழுமை யடையாது என்பது வள்ளுவரின் மறைமுகமான அறிவுறுத்தலாகும்.

கல்வி கரையில கற்பவர் நாள்சில;
மெல்ல நினைக்கின் பிணிபல - தெள்ளிதின்
ஆராய்ந்து அமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பால் உண் குருகின் தெரிந்து (நாலடியார் 135)

எனும் பாடல் கல்வியைத் தெளிந்து ஆராய்ந்து கற்க வேண்டும் எனக் கூறுகிறது. *'இளமையில் கல்' என்பர்*. இளமைப் பருவத்திலேயே கல்வி கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்; கற்றலுக்குரிய காலத்தைப் பயனுள்ளதாகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என வலியுறுத்தப்படுகிறது.

வள்ளுவர் தெளிவாகவும் பிழையின்றியும் கற்க வேண்டும்; கற்றபடி வாழ வேண்டும் என்கிறார். நாலடியார் ஆராய்ந்து நல்ல நூல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து கற்க வேண்டும் என அறிவுறுத்துகிறது. இரண்டும் கல்வியில் தரம், தெளிவு, ஆராய்ச்சி மனப்பான்மை ஆகியவற்றை முன்னிறுத்துகின்றன. இளமையில் கற்க வேண்டியதன் அவசியமும் பழமொழியாகத் தமிழில் வலியுறுத்தப்படுகிறது. மூன்று கருத்துகளும் கல்வியின் ஒழுங்கையும் கற்கும் பருவத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

இக்கருத்து இன்றைய கல்விமுறைக்கு மிக முக்கியமான கேள்வியை எழுப்புகிறது. பட்டம் பெற்றவன் பண்புடையவனாகவும், அறிவுடையவன் அறமுடையவனாகவும், திறமையுடையவன் சமூகப் பொறுப்புடையவனாகவும்

உருவாகிறானா என்பதே கல்வியின் உண்மையான மதிப்பீடாக இருக்க வேண்டும் என்கிறது.

எண்ணும் எழுத்தும் அறிவின் இரு கண்கள்

கல்வியின் அடித்தளமாக எழுத்தறிவையும் எண்ணறிவையும் வள்ளுவர் கருதுகிறார். "எண்என்ப, ஏனை எழுத்துஎன்ப; இவ்இரண்டும் கண்என்ப வாழும் உயிர்க்கு" (குறள். 392) மனிதனுக்கு உடலின் பார்வையை வழங்குவது கண்கள். வாழ்க்கையின் பார்வையை வழங்குவது எண்ணும் எழுத்தும் என்கிறார் வள்ளுவர். எண்ணறிவு என்பது கணிதம், அளவீடு, கணக்கீடு, தர்க்கம் போன்ற அறிவியல் சார்ந்த சிந்தனைகளின் அடித்தளம். எழுத்தறிவு என்பது மொழி, இலக்கியம், வரலாறு, பண்பாடு, கருத்துப் பரிமாற்றம் ஆகியவற்றின் அடித்தளம். இவ்விரண்டையும் கண்களாக உருவகப்படுத்தியிருப்பது வள்ளுவரின் கல்வியியல் பார்வையின் தனித்துவமாகும். இரண்டு கண்களும் இணைந்தால்தான் முழுமையான பார்வை கிடைக்கும். அதுபோல அறிவியல் அறிவும் மொழியறிவும் இணைந்தால்தான் முழுமையான மனித அறிவு உருவாகும்.

இன்றைய STEM கல்வி அறிவியல், பொறியியல், தொழில்நுட்பம், மொழி, கலை, மானுடவியல் ஆகியவற்றின் ஒருங்கிணைப்பாகத் திகழ்கிறது. இதனை வள்ளுவரின் இக்குறள் நினைவூட்டுகிறது. கணிதம் இல்லாத இலக்கியம் அளவின் தெளிவை இழக்கலாம்; மொழியறிவு இல்லாத அறிவியல் மனித உணர்வின் ஆழத்தை இழக்கலாம். எனவே இரண்டும் மனித அறிவின் இரு கண்கள் என்பது காலத்தைக் கடந்த கல்விச் சிந்தனையாகும். ஆத்திசூடி, 'எண்ணெழுத்து இகழேல்' (7) எனப் பாடுகிறது. எண்ணையும் எழுத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட கல்வியை இகழாமல் அதன் மதிப்பை உணர்ந்து கற்க வேண்டும் என இது வலியுறுத்துகிறது. வள்ளுவர் எண்ணும் எழுத்தும் கண்களைப் போன்றவை என்கிறார். ஔவையார் அவற்றை இகழாமல் போற்ற வேண்டும் என அறிவுறுத்துகிறார். இருவரும் அடிப்படைக் கல்வியின் அவசியத்தை உணர்த்துகின்றனர்.

கல்வியின் சிறப்புகள் : கற்றலால் பெருகும் அறிவு

கல்வி என்பது ஒருமுறை கற்று முடித்துவிடக்கூடிய ஒன்றல்ல. தொடர்ந்து கற்கக் கற்க அறிவு பெருகிக்கொண்டே இருக்கும். இதனை மணற்கேணியின் இயல்போடு ஒப்பிட்டு வள்ளுவர் விளக்குகிறார்.

தொட்டஅனைத்து ஊறும் மணல்கேணி; மாந்தர்க்குக்
கற்றஅனைத்து ஊறும் அறிவு (குறள். 396)

மணலில் தோண்டிய கிணற்றில் தோண்டிய அளவிற்கு நீர் ஊறிப் பெருகும். அதுபோல மனிதர்கள் கற்கும் அளவிற்கு அறிவு பெருகும் என்பது இக்குறளின் பொருள். ஒருவன் தொடர்ந்து நூல்களைப் படித்தும், அனுபவங்களைப் பெற்றும், சான்றோர்களின் கருத்துகளைக் கேட்டும் வந்தால் அவனது அறிவு விரிவடையும்.

எனவே, கற்றல் என்பது வாழ்நாள் முழுவதும் தொடர வேண்டிய செயலாகும் என வாழ்நாள் முழுவதும் தொடர்ந்து கற்றுக்கொண்டே இருப்பதற்கு வள்ளுவர் வழிகாட்டுகிறார். கல்வி நூல்கள் அளவற்றவை; மனித வாழ்நாள் குறுகியது. எனவே, அன்னப்பறவை நீரை நீக்கிப் பாலை மட்டும் பருகுவது போல, நூல்களை ஆராய்ந்து சிறந்தவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கற்க வேண்டும் என்பதை,

கல்வி கரையில கற்பவர் நாள்சில;
மெல்ல நினைக்கின் பிணிபல – தெள்ளிதின்
ஆராய்ந்து அமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பால் உண் குருகின் தெரிந்து (நாலடியார் 135)

என நாலடியார் வழிகாட்டுகிறது. ஔவையார் 'இளமையில் கல்' (ஆத்திசூடி 29) என வழிகாட்டுகிறார். வள்ளுவர் கற்கக் கற்க அறிவு பெருகும் என்கிறார். நாலடியார் வாழ்நாள் குறைவைக் கருத்தில் கொண்டு ஆராய்ந்து சிறந்தவற்றைக் கற்க வேண்டும் என அறிவுறுத்துகிறது. மூன்றும் தொடர்ச்சியான கற்றலையும் அறிவார்ந்த தேர்வையும் வலியுறுத்துகின்றன.

கற்றல் தொடர்ச்சியாக நடைபெறுதல்

மணற்கேணியில் தோண்டத் தோண்ட நீர் பெருகுவது போல, கற்கக் கற்க மனிதனுடைய அறிவு பெருகும் என வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். கல்வி நூல்கள் அளவற்றவை; மனித வாழ்நாள் குறுகியது. எனவே, அன்னப்பறவை நீரை நீக்கிப் பாலை மட்டும் பருகுவது போல, நூல்களை ஆராய்ந்து சிறந்தவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கற்க வேண்டும் என்கிறது நாலடியார். இரண்டும் தொடர்ச்சியான கற்றலையும் அறிவார்ந்த தேர்வையும் வலியுறுத்துகின்றன.

கல்வி அறியாமையைப் போக்கும் மருந்து

கல்வி இவ்வுலகில் பயன் தருகிறது; பகிர்ந்தாலும் குறையாது; மனிதனுக்கு புகழையும் தருகிறது. அறியாமையை நீக்கும் சிறந்த மருந்தாகக் கல்வி அமைகிறது என்பதை நாலடியார்,

இம்மை பயக்குமால் ஈயக் குறைவின்றால்
தம்மை விளக்குமால் தாமுளராக் கேடின்றால்
எம்மை யுலகத்தும் யாம்காணோம் கல்விபோல்
மம்மர் அறுக்கும் மருந்து (நாலடியார் 132)

எனப் பாடுகிறது. கற்றலால் அறிவு வளர்வதை திருக்குறள் நீர் ஊற்றுடன் ஒப்பிடுகிறது. நாலடியார் கல்வியை அறியாமையை நீக்கும் மருந்தாக உருவகப்படுத்துகிறது. இரண்டும் அறிவு வளர்ச்சியையும் அறியாமை நீக்கத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

கற்றவருக்கு உலகம் முழுவதுமே சொந்தம்

"யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" (புறம். 192) என்பார் கணியன் பூங்குன்றனார். கல்வி கற்றவனுக்கு உலகமே சொந்தமாகிறது என்கிறார் வள்ளுவர். கல்வி மனிதனுக்கு எங்குச் சென்றாலும் மதிப்பையும் மரியாதையையும் பெற்றுத் தருகிறது. பிறந்த ஊர், வாழும் நாடு என்ற எல்லைகளைக் கடந்து அவனை உலக மக்களோடு இணைக்கிறது. 'கற்றவனுக்கு எல்லா நாடும் சொந்த நாடாம்; எல்லா ஊரும் சொந்த ஊராம். இதனைத் தெரிந்தும் ஒருவன் இறக்கும் வரை கூடப் படிக்காமல் இருப்பது ஏன்?' என்று வள்ளுவர் வினாத் தொடுக்கிறார். இதனை,

யாதானும் நாடுஆம்ஆல்; ஊர்ஆம்ஆல்; என்ஒருவன்
சாம்துணையும் கல்லாத ஆறு (குறள். 397)

எனும் குறள் காட்டுகிறது. கற்றவருக்கு எந்த நாடும் அயல்நாடாகாது; எந்த ஊரும் அயலூராகாது. உலகின் பல பகுதிகளிலும் கல்வி அவனுக்குத் துணையாக இருக்கும். இத்தகைய சிறப்புடைய கல்வியை ஒருவன் தன் வாழ்நாள் முடியும் வரையில் கற்காமல் இருப்பது ஏன் என்பதே இக்குறள் உணர்த்தும் கருத்தாகும். கல்வி மனிதனுக்கு உலகளாவிய உறவைத் தரும் என்பதையும் இக்குறள் வெளியிடுவதைக் காணமுடிகிறது.

கல்வியினால் உலகம் மகிழும்

'தம் மனத்தை மகிழ்விக்கும் கல்வியினால் உலகம் மகிழ்வதைக் கண்டு, கற்று அறிந்தவர்கள் மேலும் கற்கவே விரும்புவார்கள்' என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

தாம்இன்பு உறுவது உலகுஇன்பு உறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றுஅறிந் தார் (குறள். 399)

எனும் குறள் இதனை வெளியிடுகிது.

பிறருக்கும் பயன்படும் கல்வி

உண்மையான கல்வி தனிமனிதனுக்கு மட்டும் பயன்படுவது அன்று; அது உலக மக்களுக்கும் நன்மை பயக்க வேண்டும். தாம் கற்ற கல்வியால் உலகம் மகிழ்வதைக் கண்டு கற்றவர்கள் மேலும் கல்வி கற்க விரும்புவார்கள். 'தாமின் புறுவது உலகின் புறக்கண்டு காமுறுவர் கற்றறிந் தார்' என்பது தாம் கற்ற கல்வியால் தமக்கு மகிழ்ச்சி கிடைப்பதோடு, உலக மக்களும் நன்மையடைந்து மகிழ்வதைக் கண்டு, கற்றறிந்தவர்கள் மேலும் கற்பதில் ஆர்வம் கொள்வார்கள் என்பதே இதன் நுட்பமான பொருள். கல்வி ஒருவனைச் சுயநலமற்ற வனாகவும், சமூக அக்கறை கொண்டவனாகவும் மாற்ற வேண்டும். தான் பெற்ற அறிவைப் பிறருக்கும் பகிர்ந்து, சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்திற்குப் பாடுபடுவதே கல்வியின் உண்மையான பயனாகும். அவ்வாறு பாடுபட வேண்டும் என்பதே வள்ளுவப் பெருந்தகையின் அறிவுறுத்தலாகும்.

கல்வி பல பிறவியிலும் துணையாக வரும் - வாழ்நாள் முழுவதும் துணைநிற்கும்

செல்வம், பதவி, புகழ் போன்றவை காலத்திற்கேற்ப மாறக்கூடியவை. ஆனால் கல்வி மனிதனுக்கு நிலையான துணையாக அமைகிறது. இக்கருத்தை வள்ளுவர்,

ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்கு
எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து (குறள். 398)

என எடுத்துரைக்கிறார். ஒருவன் ஒரு பிறவியில் கற்ற கல்வி, அவனுக்கு ஏழு பிறப்பிலும் - எழும் பிறவிதோறும் - கூடவே சென்று உதவும் என்பதும், ஒருவன் இப்பிறவியில் கற்ற கல்வி அவனுக்குப் பல பிறவிகளிலும் பாதுகாப்பாக அமையும் என்பதும் நேரடிப் பொருளாக இருந்த போதும் இதனை வாழ்வியல் நோக்கில் பார்க்கும்போது, கற்ற கல்வி ஒருவனின் வாழ்நாள் முழுவதும் அவனுக்குப் பயனளிப்பதோடு, அவன் விட்டுச் செல்லும் அறிவுப் பாரம்பரியமும் பிறருக்கு எப்போதும் துணையாகிறது. எனவே, கல்வி காலத்தால் அழியாத ஆற்றலுடையது என்கிறார் வள்ளுவர்.

கல்வியே அழியாத செல்வம்

உலகில் பொன், பொருள், நிலம், வீடு போன்ற செல்வங்கள் அழியக்கூடியவை. அவற்றை ஒருவர் இழக்கவும் நேரிடலாம். ஆனால் கல்வி என்னும் செல்வத்தை யாராலும் பறிக்க முடியாது. அது ஒருவனுக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் துணையாக இருக்கும். இதனை,

கேடுஇல் விழுச்செல்வம் கல்வி; ஒருவற்கு
மாடுஅல்ல மற்றை யவை (குறள். 400)

என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். அழிவில்லாத சிறந்த செல்வம் கல்வியே; மற்ற பொருட்செல்வங்கள் அதற்கு இணையாகா என்பதே இதன் பொருள். கல்வி ஒருவனுக்குத் தன்னம்பிக்கையையும், அறிவையும், ஆற்றலையும், உயர்ந்த வாழ்வையும் வழங்குகிறது. எனவே, கல்வியைப் போற்றிப் பாதுகாத்து வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

குஞ்சி அழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல – நெஞ்சத்து
நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி அழகே அழகு (நாலடியார் 131)

எனும் பாடலில், தலைமுடி, ஆடை, மஞ்சள் ஆகியவற்றால் கிடைக்கும் வெளிப்புற அழகு உண்மையான அழகல்ல. நல்ல பண்பும் கல்வியால் விளையும் அறிவுமே சிறந்த அழகு எனக் கூறுகிறது. திருவள்ளுவர் கல்வியை அழியாத செல்வமாகக் கூறுகிறார்; நாலடியார் கல்வியை அக அழகாகக் கூறுகிறது. இரு நூல்களும் பொருட்செல்வத்தைவிட கல்விச் செல்வமே உயர்ந்தது என வலியுறுத்துகின்றன.

கற்றலும் ஆசிரியர் - மாணவர் உறவும்

‘மற்றவர்கள் கூடி வரும்போது, மனம் மகிழ அவர்களுடன் கலந்து பேசி, ‘இனி இவரை எப்போது, எவ்வாறு சந்திக்கப் போகிறோம்’ என்று அவர்கள் எண்ணுமாறு பிரிவது கற்று அறிந்தவர்களின் செயல்’ என்பதை வள்ளுவர்,

உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில் (குறள். 394)

என எடுத்துரைக்கிறார். கற்றறிந்தோர் ஒன்றுகூடும்போது மகிழ்ச்சியையும், பிரியும்போது மீண்டும் சந்திக்க வேண்டும் என்ற நினைவையும் உருவாக்குவதே புலமையின் பண்பாகும் என்பதையும் வள்ளுவர் இதில் காட்டுகிறார். இக்குறள் கல்வியைத் தனிமனிதனின் அறிவுச் சேமிப்பாக மட்டும் கருதவில்லை. அறிவு பகிரப்பட வேண்டிய ஒன்று என்பதையும் உணர்த்துகிறது. கல்வி என்பது உரையாடல் வழியாகவும், கருத்துப் பரிமாற்றத்தின் வழியாகவும், அறிவார்ந்த சமூக உறவுகளின் வழியாகவும் வளர்கிறது என்பதையும் வள்ளுவர் உணர்த்துகிறார்.

கல்வியால் கிடைக்கும் நட்பும் பண்பும்

கல்வி என்பது தனிமனிதனின் அறிவை மட்டும் வளர்ப்பதில்லை; நல்ல உறவுகளையும் உயர்ந்த பண்புகளையும் வளர்க்கிறது. கற்றவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் பழகும்போது அறிவைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர். அவர்களுடைய சந்திப்பு மகிழ்ச்சியையும் பிரிவு நினைவையும் ஏற்படுத்துகிறது.

கற்றறிந்தவர்கள் சந்திக்கும்போது மகிழ்ச்சியுடன் உரையாடி, பிரிந்த பின்னரும் ஒருவரையொருவர் நினைத்துப் போற்றும் பண்புடையவர்களாக இருப்பார்கள் என்பதே இக்குறளின் கருத்து. உண்மையான கல்வி மனிதனை இனிய சொல் பேசுபவனாகவும், பிறருடன் இணைந்து வாழ்பவனாகவும் உருவாக்குகிறது.

உவர் நிலத்தில் பிறந்த உப்பைக்கூட சான்றோர் விளைநில நெல்லைவிட உயர்வாக மதிப்பர். அதுபோல, எளிய குடியில் பிறந்தவராயினும் கல்வி கற்றவர்களை உயர்ந்த இடத்தில் வைத்து மதிப்பர் என்பதை,

களர்நிலத் துப்பிறந்த வுப்பினைச் சான்றோர்
விளைநிலத்து நெல்லின் விழுமிது ஆக் கொள்வர்
கடைநிலத்தோர் ஆயினும் கற்றறிந்தோரைத்
தலைநிலத்து வைக்கப் படும் (நாலடியார் 133)

எனக் கூறுகிறது நாலடியார். குறள் கற்றோரின் பண்பையும் அறிவார்ந்த உறவையும் எடுத்துரைக்கிறது. நாலடியார் பிறப்பைவிட கல்விக்கும் அறிவுக்கும் மதிப்பு அளிக்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறது.

கற்றவரும் கல்லாதவரும் - கல்வி தரும் அறிவுப் பார்வை

உடலுக்குக் கண்கள் பார்வையைத் தருகின்றன. அதுபோல உள்ளத்திற்குக் கல்வி அறிவுப் பார்வையைத் தருகிறது. கல்வி கற்றவனே உலகத்தை உண்மையாகப் புரிந்துகொள்ளும் ஆற்றலைப் பெறுகிறான். இதனை,

கண்உடையர் என்பவர் கற்றோர்; முகத்துஇரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர் (குறள். 393)

என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். கல்வி கற்றவர்களே உண்மையான கண் உடையவர்கள் என்றும், கல்வியறிவு இல்லாதவர்களின் முகத்தில் உள்ள இரண்டு கண்களும் பயனற்ற புண்களைப் போன்றவை என்றும் உவமையாகக் கூறுகிறார். இக்குறள் உடற்கண்களை விட அறிவுக்கண்ணே சிறந்தது என்பதை உணர்த்துகிறது. கல்வி மனிதனுக்குச் சிந்திக்கும் திறனையும், நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறியும் ஆற்றலையும் வழங்குகிறது. அதனால்தான் வள்ளுவர் 'கண்ணுடையவர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் கற்றவர்களே; கல்லாதவருக்கு இரு கண்கள் இருந்தாலும் அவை புண்களே' என அழுத்தம் திருத்தமாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

இக்குறளில் வள்ளுவர் கற்றவர்களைக் கண்களுடையவர்களாகவும், கல்லாதவர்களை முகத்தில் புண்ணுடையவர்களாகவும் உருவகப்படுத்துகிறார். இது உடலில் உள்ள கண்களைப் பற்றிய கருத்தன்று; அறிவுப் பார்வையைப் பற்றிய கருத்தாகும். கல்வி மனிதனுக்கு உலகத்தைப் பார்க்கும் புதிய கோணத்தை வழங்குகிறது. நிகழ்வுகளின் மேற்பரப்பை மட்டும் காணாமல் அவற்றின் காரணங்களையும் விளைவுகளையும் உணரச் செய்கிறது. இக்கருத்தில் கல்வி என்பது தகவல்களைச் சேகரிப்பதற்கான கருவியாக இல்லாமல், உண்மையைப் பகுத்தறியும் ஆற்றலாக விளங்குகிறது. ஆனால் இக்குறளை இன்றைய சமூகத்தில் பிறப்பின் அடிப்படையிலான ஏற்றத்தாழ்வாகப் பொருள் கொள்ளக்கூடாது. கல்வியறிவு பெறாதவர்களை இழிவுபடுத்துவதே இதன் நோக்கமன்று; அறிவின் தேவையை வலியுறுத்தும் உருவகமாகவே அணுக வேண்டும்.

கல்வி கற்கும் பணிவு

கல்வி கற்பதற்கு அறிவு மட்டுமல்ல; பணிவும் விடாமுயற்சியும் தேவை. எவ்வளவு கற்றிருந்தாலும் மேலும் கற்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருக்க வேண்டும். ஆசிரியர்களிடமும் அறிஞர்களிடமும் பணிவுடன் இருந்து அறிவைப் பெற வேண்டும். இதனை,

உடையார்முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றும் கற்றார்
கடையரே கல்லா தவர் (குறள் 395)

என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

செல்வம் உடையவரின் முன் வறியவர் எவ்வாறு விரும்பிப் பொருள் பெற முயல்வாரோ, அதுபோல அறிவுடையவர்களின் முன் தாம் அறியாதவர்களாகப்

பணிந்து நின்று கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு கற்க விரும்புபவர்களே உயர்ந்தவர்கள். கற்கும் ஆர்வமின்றி இருப்பவர்களே தாழ்ந்தவர்கள் என்பது இக்குறளின் பொருளாகும்.

புறநானூற்றில் ஆரியப் படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்னும் மன்னன் ஒருவன் புலவனாகவும் இருந்து ஒரு பாடலை இயற்றியுள்ளான். அப்பாடலில் எவ்வாறு கல்வி கற்க வேண்டும் என்பதற்கும் அப்படிக் கற்று விட்டால் என்னென்ன சிறப்புகள் கிடைக்கும் என்பதையும் பட்டியலிடுகிறான். “தக்க நேரத்தில் உதவியும் மிகுந்த பொருள் கொடுத்தும் வழிபட்டு நிற்கவேண்டிய நிலைமையை வெறுக்காமல் கற்பது ஒருவருக்கு நல்லது; ஏனென்றால் பிறப்பு ஒரு தன்மையான ஒரே வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளையாக இருந்தாலும், கல்விச் சிறப்பால் தாயின் மனம்கூட வேறுபடும். ஒரே குடும்பத்தில் பிறந்த பலருக்குள்ளும் மூத்தவன் வருக என்று கூறாமல், அக்குடும்பத்தில் உள்ள அறிவுடையோன் வழியிலேயே அரசும் செல்லும். வேறுபாடுள்ள நான்கு குலத்துக்குள்ளும் கீழ்க்குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் கற்றால் மேற்குலத்தானும் கற்ற அவனை வழிபடுவான்” என அவன் குறிப்பிடுவது,

உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே;
பிறப்புஓர் அன்ன உடன்வயிற் றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலால் தாயும்மனம் திரியும்
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக என்னா து,அவருள்
அறிவுடை யோன்ஆறு அரசும் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே (புறம். 183)

எனும் பாடலில் வெளிப்படுகிறது. கற்றோர்க்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு எனும் கருத்தையும் வெளியிடுகிறது. ஆசிரியருக்கு உதவி செய்து, பொருள் கொடுத்து, தாழ்ந்த நிலை ஏற்பட்டாலும் மனம் தளராமல் கற்பது சிறந்தது. வள்ளுவர் கல்வி உலகளாவிய உறவை உருவாக்கும் என்கிறார்.

‘தனக்குக் கல்வி கற்றுத் தந்த ஆசிரியன் மனம் வருந்தும்படி தன் கைப்பொருளைக் கல்விப் பொருளுக்காகப் பகிர்ந்து உண்ணாதவன் கற்ற கல்வி நாள்தோறும் தனியே தேயும்’ எனும் பொருளில் நல்லந்துவனார் எனும் புலவர்,

கற்பித்தான் நெஞ்சழுங்கப் பகர்ந்துண்ணான் விச்சைக்கண்
தப்பித்தான் பொருளேபோல் தமியவே தேயுமால் (கலித். 149)

எனப் பாடுகிறார். புறநானூறு கற்றவருக்கு எல்லா இடங்களிலும் சிறப்புக் கிடைக்கும் எனக் கூறுகிறது. கலித்தொகை கற்பித்தவர்களுக்கு எல்லாவற்றாலும் உதவி வாழ

வேண்டும் என எடுத்துரைக்கிறது. 'பிச்சை எடுத்து வாழ வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டாலும் கல்வி கற்பது இனிமையானதும் சிறந்ததுமாகும் என்பதை, 'பிச்சை புக்களியும் கற்றல் மிக இனிதே' (1) என இனியவை நாற்பது என எடுத்துரைக்கிறது. திருக்குறள், புறநானூறு, கலித்தொகை, இனியவை நாற்பது ஆகிய நான்கும் கல்வி சமூக எல்லைகளைத் தாண்டி மனிதனை உயர்த்துவதை எடுத்துரைக்கின்றன. வள்ளுவர் அறிஞர்களிடம் பணிவுடன் கற்க வேண்டும் என்கிறார். இனியவை நாற்பது கல்விக்காக வறுமையையும் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்கிறது. இவையனைத்தும் கல்விக்காகத் துன்பத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளும் மனப்பான்மையை வலியுறுத்துகின்றன.

கல்வியைப் பற்றிப் பேசும்போது திருவள்ளுவர் வெறும் படிப்பைப் பற்றிப் பேசவில்லை. படித்தவன் எவ்வாறு வாழ வேண்டும், கற்றல் எவ்வாறு தொடர வேண்டும், அறிவு எவ்வாறு பயன்பட வேண்டும், கல்வி எவ்வாறு மனிதனை உயர்த்த வேண்டும் என்பனவற்றையும் இணைத்துப் பேசுகிறார். இவ்வகையில் திருக்குறளின் கல்வி அதிகாரம் ஒரு பாடத்திட்ட விளக்கமாக இல்லாமல், முழுமையான மனித உருவாக்கத்திற்கான வாழ்வியல் ஆவணமாகத் திகழ்கிறது.

கண்ணுடையர் என்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்லா தவர் (குறள். 393). இக்குறளில் வள்ளுவர் கற்றவர்களைக் கண்களுடையவர்களாகவும், கல்லாதவர்களை முகத்தில் புண்ணுடையவர்களாகவும் உருவகப்படுத்துவது உடலில் உள்ள கண்களைப் பற்றிய கருத்தன்று; அறிவுப் பார்வையைப் பற்றிய கருத்தாகும். கல்வி மனிதனுக்கு உலகத்தைப் பார்க்கும் புதிய கோணத்தை வழங்குகிறது. நிகழ்வுகளின் மேற்பரப்பை மட்டும் காணாமல் அவற்றின் காரணங்களையும் விளைவுகளையும் உணரச் செய்கிறது. இக்கருத்தில் கல்வி என்பது தகவல்களைச் சேகரிப்பதற்கான கருவியாக இல்லாமல், உண்மையைப் பகுத்தறியும் ஆற்றலாக விளங்குகிறது. ஆனால் இக்குறளை இன்றைய சமூகத்தில் பிறப்பின் அடிப்படையிலான ஏற்றத்தாழ்வாகப் பொருள் கொள்ளக்கூடாது. கல்வியறிவு பெறாதவர்களை இழிவுபடுத்துவதே இதன் நோக்கமன்று; அறிவின் தேவையை வலியுறுத்தும் உருவகமாகவே அணுக வேண்டும்.

மனிதனைப் பிற உயிர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவது அவனது அறிவாற்றல். அந்த அறிவாற்றலை வளர்த்து, மனிதனைப் பண்புடையவனாகவும், சிந்தனையாளனாகவும், சமூகப் பொறுப்புள்ளவனாகவும் உருவாக்குவது கல்வி. கல்வி என்பது வெறுமனே ஏட்டில் உள்ள செய்திகளைக் கற்பதன்று; அது மனிதனின் அறியாமையை அகற்றி, அறிவை வளர்த்து, வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்தும் உயரிய கருவியாகும்.

உலகப் பொதுமறையாம் திருக்குறளை இயற்றிய திருவள்ளுவர், கல்வியின் பெருமையைத் தனி அதிகாரமாகப் போற்றியுள்ளார். திருக்குறளின் பொருட்பாலில், அரசியல் பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள கல்வி அதிகாரத்தில் கல்வியின் நோக்கம்,

கற்கும் முறை, கற்றவரின் பண்பு, கல்வியால் கிடைக்கும் பயன், கல்வியின் அழியாச் செல்வத்தன்மை ஆகியவற்றை மிக நுட்பமாக எடுத்துரைத்துள்ளார்.

கல்வி கற்பதன் நோக்கம் வெறுமனே பட்டம் பெறுவதோ, வேலைவாய்ப்பைப் பெறுவதோ அன்று. கற்றவற்றைத் தெளிவாக உணர்ந்து, அவற்றின் வழியில் வாழ்வதே உண்மையான கல்வியாகும்.

திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறளின் கல்வி அதிகாரம் (அதிகாரம் 40) கல்வியின் சிறப்பு, கற்றலின் இன்றியமையாமை, அறிவு வளர்ச்சி, கற்றதை வாழ்வில் கடைப்பிடித்தல், கல்வியால் கிடைக்கும் சமூக மதிப்பு ஆகியவற்றை எடுத்துரைக்கிறது. இக்கருத்துகள் சங்க இலக்கியம் மற்றும் அறநூல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

திருக்குறளின் கல்வி அதிகாரம் கல்வியை அழியாத செல்வமாகவும், அறிவை வளர்க்கும் வழியாகவும், மனிதனை உயர்த்தும் கருவியாகவும் எடுத்துரைக்கிறது. நாலடியார், புறநானூறு, ஆத்திசூடி, இனியவை நாற்பது ஆகிய நூல்களும் கல்வியின் மதிப்பு, ஒழுக்கம், தேர்ந்த கற்றல், சமூக மரியாதை ஆகியவற்றை வலியுறுத்துகின்றன. இவற்றை ஒப்பிட்டு ஆராய்வதன் மூலம் கல்வியின் தனிமனித, அறநெறி, சமூக, வாழ்வியல் பரிமாணங்களை வெளிப்படுத்த முடியும்.

துணை நூற்பட்டியல்

1. திருவள்ளுவ நாயனார் அருளிச் செய்த *திருக்குறள் மூலமும்* பரிமேலழகருரையும், திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட், 154 டி.டி.கே. சாலை, ஆழ்வார் பேட்டை, சென்னை - 18, 20ஆம் பதிப்பு : ஜூன் 1991.
2. *திருக்குறள் எளிய உரை,* இ. சுந்தரமூர்த்தி உரை, கலாச்சேத்திரா பப்ளிகேஷன்ஸ், கோவிலூர் மடாலயம், 52 குப்பையா தெரு, மேற்கு மாம்பலம், சென்னை - 600 033, முதற் பதிப்பு : அக்டோபர் 2015.
3. திருக்குறள், சாலமன் பாப்பையா உரை, கவிதா பப்ளிகேஷன், தபால் பெட்டி எண், 6123, 8 மாசிலா மணி தெரு, பாண்டி பஜார், தி. நகர், சென்னை - 600 017, நான்காம் பதிப்பு : பிப்ரவரி 2012.
4. கலித்தொகை, திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட், 154 டி.டி.கே. சாலை, சென்னை - 1, பதிப்பு விவரம் இல்லை.
5. உ.வே. சாமிநாதையர், புறநானூறு மூலமும் உரையும், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், பதிப்பு : 1985.
6. மி. பொன். இராமநாதஞ் செட்டியார், நாலடியார் தெளிவுரை, பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை - 600 014, மூன்றாம் பதிப்பு : 1989.
7. நீதிநூல்கள், ஆத்திசூடி, அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு : ஏப்ரல் 2014.